

[Knud Damgaard.]

gang de var fremme i debatten. Det forekommer dog mig, at der i en sag som denne, hvor så mange og af natur vidt forskellige interesser spiller ind, meget vel kan være sket det, at man for hurtigt er blevet presset til at forlade enkle holdninger til fordel for mange og nok så komplicerede som dem, der i dag ligger på tingets bord.

Det, der forekommer at være helt fast i sagen, er, at der eksisterer et stigende behov for at kunne løse en række fælles opgaver i det, vi kalder hovedstadsområdet, og som allerede flere gange i dag er blevet nærmere geografisk bestemt. Men selv om grænse- dragningen er nogenlunde klar i geografisk forstand, kniber det unægtelig mere at finde grænserne, når det gælder rækkevidden af de fælles opgaver, man tilsyneladende er enige om. Sammenholdt med opgaverne bliver grænserne usædvanlig flydende. Det kommer da i øvrigt også til udtryk fra egnsplanrådets side. I virkeligheden er der vel ikke én af de nævnte opgaver, som man ikke med en vis rimelighed kan kalde landsopgaver.

De fællesopgaver, vi taler om, er først og fremmest planlægningen, og på det område er et nøje samspil nødvendigt. Det har hidtil været foretaget af samarbejdsorganer som egnsplanrådet og Køge Bugtudvalget, og det seneste resultat har været egnsplanrådets betænkning. Det er i virkeligheden svært at finde politikere eller administratører i hovedstadsområdet, som ikke er enige i egnsplanrådets betænkning. De fleste finder faktisk også, at det er et storartet arbejde, og når det gælder bevillinger til rådets arbejde, har der mig bekendt i hvert fald ikke været tendens til problemer fra de folkevalgte organers side.

Det er derfor nærliggende, synes jeg, at stille det spørgsmål: hvad er egentlig til hinder for at gøre egnsplanrådet permanent og måske gøre det landsdækkende? Rådet råder over de nødvendige specialister til en videregående planlægning. Der synes at være et alternativ til de stillede forslag i princippet i en af to følgende løsninger: enten at give egnsplanrådet besluttende myndighed eller at lade egnsplanrådets beslutninger lovfæste. Det første giver en lige så koncentreret beslutningsproces som det, der foreslås ved storamtet, men det gør det

utvivlsomt lettere at bevare flest mulige opgaver ude i primærkommunerne. Herved tilgodeser man samtidig nærdemokratiet i størst muligt omfang. Det andet imødegår den kritik, som trækkes frem af dem, der hævder, at storamtet bliver en mastodont, som vil medvirke til, at landet trækkes yderligere skævt — og jeg synes, man må understrege: yderligere skævt.

Det forekommer mig, at Danmark er for lille til at bære et miniaturefolketing med et underlag på næsten 40 pct. af befolkningen. Det vil enten føre til begyndelsen på en art forbundsstatsdannelse eller, så vidt jeg kan se, vælte balancen imellem landsdelene politisk som administrativt.

Mange af de mennesker, som er engageret i områdets problematik, anlægger det synspunkt, at det først og fremmest er hensynet til det økonomiske, der nødvendiggør en nyordning. Det er dog givet, at en udligningsordning på linje med den af indenrigsministeren foreslåede i høj grad vil kunne hjælpe på disse problemer, og den er, så vidt jeg kan se, helt uafhængig af, hvad man ellers kan blive enige om.

Afgørende forekommer det at være, at en række af områdets fælles opgaver rækker videre end til det, vi forstår ved hovedstadsområdet. Det gælder f. eks. forureningsbekæmpelse. På det område er der nok en hovedstadsbestemt sammenhæng, men opgaverne rækker ud over området, ja, er i virkeligheden i væsentlig grad landsopgaver. Det samme gælder det overordnede vejnet, som i høj grad er bundet til geografiske områder og hensyn, der ligger uden for selve hovedstadsområdet. Også her forekommer det rimeligt, at egnsplanrådet fremsætter koordineringsforslag, som indgår i en samlet planlægning af udviklingen. Det gælder i lige så høj grad den kollektive trafik, som om end bundet stærkt til fænomener, der knytter sig til hovedstadsområdet, stadig udgør en naturlig del af den samlede trafikproblematik.

For at fremme en hensigtsmæssig løsning på nogle af fællesopgaverne: kloakering, affaldsforbrænding, renseanlæg m. v., ville etablering af nogle koncessionerede selskaber utvivlsomt være en fordel. At de kommunale enheder bør være stærkt repræsenteret i sådanne selskaber, skal kun nævnes for fuldstændighedens skyld.